

FÖRSTA SÖNDAGEN I ADVENT

PRIMA ADVENTUS

Text: Matt 21: 1-11. Predikan av komminister Lars Borgström (LFS)

”Folkskaran som var mycket stor bredde ut sina mantlar på vägen. Andra skar kvistar från träden och strödde på vägen. Och folket, både de som gick före Honom och de som följde efter, ropade: Hosianna, Davids son! Välsignad är Han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden!” (Matt. 21:8-9).

Advent betyder ankomst. Adventstiden är de fyra veckorna före jul. Vi väntar då på att få fira Jesus ankomst till jorden då Han föddes i Betlehem. På olika sätt vill söndagarna i advent förbereda oss på att kunna fira jul på ett välsignat sätt. Första advent handlar om när Jesus red in i Jerusalem, judarnas huvudstad, bara några dagar innan Han dog och uppstod.

FÖRUTSÄGELSEN

Bibeln är en märklig bok som innehåller verklig, himmelsk uppenbarelse. Gud uppenbarar i sitt heliga Ord sådant som vi annars inte skulle känna till. Under gamla förbundets tid, den som rådde före Jesu födelse, förutsade Gud genom sina profeter vad som skulle komma att ske i framtiden. Han hade sagt genom sin profet Sakarja över fem hundra år i förväg att Israels Kung skulle komma ridande på en åsna, på en åsninnas föl (Sak 9:9). Kungar brukar ju rida på ståtliga stridshästar, men denne Kung var annorlunda. Mild och ödmjuk skulle Han rida på det anspråkslösa djuret. Även den jublande skaran som hyllade Jesus vid intåget i Jerusalem finns förutsagd i Bibeln. I Psaltaren, Bibelns stora bönbok, står det:

”Detta är den dag som HERREN har gjort, låt oss på den jubla och vara glada! O, HERRE, fräls! O, HERRE, låt allt lyckas väl!” Välsignad vare Han som kommer i HERRENS namn! Vi välsignar er från HERRENS bus. HERREN är Gud, och Han gav oss ljus. Ordna er i högtidsled med lövrika kvistar i händerna” (Ps. 118:24-27).

Just så sjöng människorna när Jesus red in i Jerusalem århundraden senare. Är inte Bibeln en märklig bok som så exakt förutsäger händelser som ännu inte ägt rum? Ingen människa skulle kunna göra sådana framtidsförutsägelser. Du kan därför vara fullt och fast säker på att allt som står i Bibeln är Guds eget Ord och fullständigt sant.

DEN FÖRSTA FULLBORDAN

Det som profeterades i Ps. 118 – att Guds folk skulle bära kvistar i händerna och ropa ”O, HERRE, fräls” – fick alltså sin uppfyllelse vid Jesu intåg i Jerusalem då den Hosianna-ropande folkmassan med palmlblad hyllade Honom. ”Hosianna” betyder nämligen just ”Herre, fräls!”. Man använde palmlblad för att visa att någon segrat. Folkskaran hyllade alltså Jesus som sin sanne och segrande Kung och bad Honom att frälsa, rädda, dem.

Tyvärr var den stora majoriteten av folkskaran inte medveten om det som väntade Jesus den närmaste veckan. De förstod inget av Hans förestående lidande, död och uppståndelse. T.o.m. Hans närmaste lärjungar hade mycket svårt att acceptera att det var genom lidande och död som deras Mästare skulle segra och frälsa dem. Folkskaran väntade sig istället en till det yttre mäktig krigarkung som skulle göra slut på det hedniska Romerska rikets ockupation. Det stora flertalet väntade inte på en Frälsare som skulle rädda dem undan djävulens rike där synden och döden råder. Men kanske fanns där en och annan som hade läst Jes. 53 och med Guds Andes hjälp fått sitt hjärta upplyst av evangeliet om Herrens lidande tjänare.

Det viktigaste en människa kan göra här i livet är att be Jesus att frälsa henne. Så får också du göra. Gör du det visar det att du har gemenskap med Jesus, att du är en troende. Liksom Han ödmjuk red in i Jerusalem – judarnas huvudstad och världens andliga centrum – den gången för snart två tusen år

sedan, kommer Han också stilla och fridfullt in i ditt hjärta – din personlighets centrum – och skänker dig frid och glädje.

DEN SLUTLIGA FULLBORDAN

Vi har sett hur profetian, förutsägelsen, från Ps. 118 gick i fullbordan för länge sedan i Jerusalem. Men ännu återstår den fullkomliga uppfyllelsen av Psaltarens Ord. När folket med palmblad hyllade Jesus var detta bara en liten föraning av och ett svagt förspel till den hyllning som alla frälsta människor en gång i evig glädje kommer att stämma upp i det himmelska Jerusalem.

Jesu lärjunge Johannes fick på sin ålderdom se in i framtiden. Han fick då se alla frälsta genom alla tider, som bestod av en stor vit skara som ingen kunde räkna. Och med palmblad i händerna ropade de med hög röst: *"Frälsningen tillhör vår Gud, Honom som sitter på tronen, och Lammet"* (Upp. 7:10). Lammet är Jesus.

Det var de saliga i Himmelen Johannes såg. De sken såsom solen i all sin glans. De sjöng en ny sång som ingen hade sjungit förut. De bar segerpalmer i sina händer och gyllene kronor på sina huvuden. Alla tårar var borttorkade (Upp. 21:4). De var förvandlade. Deras lycka var fullkomlig, deras skönhet obeskrivlig. Men saligheten bestod inte i kläderna, inte i segerpalmerna eller kronorna. Nej, inte ens i den underbara körsången. Dessa saker var ju bara bevisen för hur saliga de var. Deras salighet bestod inte heller i att tårarna var borttorkade. Nej, tårarna var borta *därför* att de var saliga. Vad är då deras salighet och eviga lycka? Jo, det är att få se Herren. Att få skåda Honom som räddat dem. Att få se Brudgummen, Frälsaren, sådan Han är.

Det var en härlig syn Johannes fick se. Han fick också, i en liknande syn, se den himmelska staden, som är Kristi brud, d.v.s. alla troende: "Staden bildade en fyrkant och var lika lång som den var bred. Och han mätte upp den med måttstången till tolv tusen stadier. Dess längd, bredd och höjd var lika. Han mätte också upp dess mur till etthundrafyrtiofyra alnar efter människors mått, som också är änglars."

Staden, som de troende liknas vid, är alltså en stor jättekub. Muren som omger staden är etthundrafyrtiofyra alnar (ca sjuttio meter) hög. Vad ligger i detta? Tankarna leds till det allra heligaste rummet i templet. Det rummet var också kubformat, tjugo alnar (ca tio meter) långt, brett och högt (1 Kung. 6:20). I det allra heligaste bodde Gud. Där uppenbarade Han sin härlighet, men detta innersta rum i templet var avskilt genom en förlåt, ett tjockt draperi.

I evigheten får alltså de kristna bo i det allra heligaste, tillsammans med Gud i Hans omedelbara närhet. Det är fråga om en obruten gemenskap med Honom. Detta möjliggjordes genom Jesu korsdöd: *"Men Jesus ropade än en gång med hög röst och gav upp andan. Och se, då brast förlåten i templet i två delar, uppifrån och ända ner, jorden skakade och klipporna rämnade"* (Matt. 27:50-51). Genom Jesu död blev vägen öppen in i det allra heligaste (Hebr. 10:19-20).

Hela staden är alltså Guds boning, tillsammans med dem som blivit frälsta. Vi skall lägga märke till hur hela staden är uppbyggd kring tolvtalet: tolv portar, tolv änglar, tolv grundstenar, staden är tolv tusen stadier i kubik och muren är etthundrafyrtiofyra (tolv gånger tolv) alnar hög. Tolvtalet är grundmönstret i Guds heliga byggnadsverk, som är församlingen.

Staden är komplett, fulländad till sin form. Petrus hade skrivit att församlingen byggs upp med de kristna som levande stenar i ett andligt hus (1 Petr. 2:5) och Paulus hade beskrivit detta byggande som ett växande (Ef. 2:21) så länge människor kommer till tro på Jesus och därmed infogas i det heliga tempel som har Kristus Jesus som hörnsten (Ef. 2:20). Johannes ser nu detta andliga tempel bygge färdigt. Alla utkorade har nu inbärgats i Guds rike. Stadens mått i varje riktning, tolv tusen stadier, är fullhetens tal tio taget i kubik, tio gånger tio gånger tio, multiplicerat med församlingens tal som är tolv. Ingen enda av de utkorade saknas. Alla finns med.

Guds folk var i Johannes syn redan hemkomna till det slutliga Himmelriket. Nu ropade de inte längre om att bli frälsta (som i Psalt 118:25 och Matt. 21:8-9) utan nu lovsjöng de Gud och Lammet *därför* att frälsningen tillhör dessa gudomspersoner (Upp. 7:10).

Fanns du med i Johannes syn bland alla dem som här i tiden, medan de levde på jorden, blivit frälsta? Ja, det är alldeles visst att den som tror på Jesus som sin Kung och Frälsare här på jorden också skall vara med inför Guds och Lammets tron i Himlen.

Amen!